

Az árulkodó jel

Vannak fogadósok, akik nem –a bibliai módon - a vizet borrá, hanem a bort vízzé változtatják. Egy ilyen fogadós élt hajdanán egy odenwaldi falucskában.

Egyszer jó néhány mulatozó ült be a fogadóba, akik jól tudták, hogyan kell a csalót felismerni. Így szólt hát a leghetykébb közülük:

- Fogadós Uram, hozz nekünk külön bort is és vizet is az asztalra! Jobban szeretjük ugyanis saját belátásunk szerint keverni őket.

A fogadós erre sértődötten visszaszólt:

- Akinek nem ízlik a borom, az hagyja is ott! Ez ugyanis tiszta, hamisítatlan rajnai bor.

- Azt mindjárt gondoltuk! – kiáltotta az egyik. – A Rajnán szépen végigúszott és a folyó vize megmosdatta.

E beszéd feldühítette a fogadóst, aljas rágalmazóknak és hazugoknak nevezte őket és kiment a helyiségből.

A vidám fiúk csak erre vártak, mivel a csíny már jól elő volt készítve. Gyorsan egy üvegcsét húztak elő, amiben pár halacska lubickolt és beleöntötték a boroskancsóba. Aztán a fogadós után kiáltottak, hogy töltsön nekik bort.

A hívásra bejött a dühtől még mindig vörös fogadós, de ahogy az első poharat kitöltötte és abban három halacska látott vidáman ficánkolni, elsápadt és megbánó hangon így szólt.

- Most már be kell vallanom bűnösségem, a bort bizony vízzel kevertem. A halak elárultak engem.